

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING, OG VED TRO

NUMMER 22

15. NOVEMBER 1933

82. AARGANG

DEN HØJESTE TRO OG TILLID.

Af Ældste *Nepi Jensen*.

Paa den Tid, da Kristus selv vandrede her paa Jorden, boede der i Kapernaum en hojst usædvanlig Mand. Han var Hovedsmand. Denne Militærofficer blev dybt grebet af den guddommelige Kraft, der gjorde sig gældende i vor Herres Færd og Virke.

Hovedsmanden havde en elsket Tjener, som blev alvorligt angrebet af Lammelse. Omtrent paa samme Tid kom Jesus til Kapernaum. I sin store Angst nærmede Officeren sig Herren for at bede om Hjælp.

»Min Tjener ligger syg hjemme af Lammelse og lider meget.«

»Jeg skal komme og helbrede ham,« sagde Frelseren, forend Hovedsmanden endnu havde Tid til at bede ham komme og administrere til Tjeneren.

Dette beredvillige Tilbud om guddommelig Hjælp gav Officeren forøget Tillid og Djærvhed. Gjort dristig ved sin vaagnende Tro bonfaldt han: »Tal kun Ordet, og min Tjener vil blive rask.«

Der er en usædvanlig Kraft i disse enkle Ord. De kom fra et Hjerte, der var blevet levendegjort og omformet af aandelig Energi. I denne Beretning aabnebæres den dybere Mening og Betydning af Troen. I denne enkle Beretning ser vi den

mere end menneskelige Tillid og Tro paa den usete Magt i Virksomhed. Denne romerske Officer blev vækket saa dybt og intensivt aandeligt, at han kunde tro, at blot et Ord, udtalt af Mesteren, øjeblikkeligt vilde helbrede Tjeneren, der var saa alvorligt syg.

HØVEDSMANDENS TRO.

Hvorledes kan blot et udtalt Ord helbrede et sygt Menneske? Hovedsmanden vidste det ikke. Hans almindelige Fornuftsevne kunde ikke give ham nogen Forklaring. For der er ikke nogen tænkelig direkte Forbindelse mellem et udtalt Ord og Helbredelsen af et sygt Menneske. Der findes intet i et udtalt Ord, som vilde faa den almindelige Forstand til at drage den Slutning, at det kan give Helbredet tilbage. Den, som ubetinget kan tro, at nogle faa udtalte Ord kan frembringe saadanne vældige Resultater, afgiver uomtvisteligt Vidnesbyrd om, at han eller hun er i Besiddelse af en Gave, som overgaar den almindelige menneskelige Forstand. Han er i Stand til at drage Slutninger og bestemme det, som vaklende Fornuft ikke kan lade ham forstaa.

Denne Magt til øjeblikkelig og uden nogen som helst langsommelig Proces af Ræsonnementer at kunne drage visse Slutninger om, at store Resultater kan og vil komme gennem enkle Midler, der tilsyneladende ikke staar i noget Forhold til de ønskede Resultater, er selve Troens Grundbestanddel. Det er en Slags guddommelig Intuition, som overgaar den vanlige Forstand. Den, der er i Besiddelse af denne sjældne Gave, er paa en Maade et Overmenneske. Han er begavet med en Kraft, der overgaar den mest udsøgte af alle intellektuelle Gaver.

Abraham ejede i høj Grad denne aandelige Kraft. Han var saa sjælsstærk, at han kunde tro, at om hans elskede Sons Liv blev taget, saa kunde og vilde Gud straks give ham Livet tilbage. Efter at han havde modtaget den Forjættelse, at i Isak »vilde alle Jordens Nationer blive velsignet«, blev det befalet ham at ofre sin Son som et Offer. Med uforfærdet Tillid til Guds Magt gjorde Abraham alle Forberedelserne til Brændofret. Alteret blev bygget, Brændet samledes sammen og lagdes paa Plads; Ofret, hans Son, lagdes derpaa, og Kviiven hævedes for at tage det dyrebare Liv. Og Haanden standsede ikke, forend han horte Englens Befaling: »Læg ikke din Haand paa Drengen.«

Abraham bestod uforfærdet den højeste Prove paa Tro. Han var i Besiddelse af den rene Sjælsstyrke til at tro, at Gud kunde og vilde øjeblikkelig ophæve Doden og faa de livløse Læber til igen at tale. Paulus siger: »Gud var mægtig til at rejse Isak fra de dode.« Det er stærke Ord. I dem findes

den Kraft, der kan opvække og banke paa Troens Dor og med Triumf sige, at endog Doden kan vendes til Liv ved et Paabud fra Jehova.

Den samme Tro, som Abraham udviste, rørte den Kvindes Hjerte, der omtales i det nye Testamente, og som havde været syg i tolv lange Aar. I sin bitre Smerte havde hun søgt alle Datidens bedste Læger i det Haab at opnaa Lindring. Hun brugte hele sin Formue paa Lægerne, men blev ikke helbredet. Hendes Liv var en eneste Tragedie af Smerte og Haabloshed. En Dag var hun kommet ind i Trængslen, da Jesus kom forbi. Hun havde hørt om hans skønne og vidunderlige Liv. Hun havde hørt om hans medfølende Hjerte, der bankede af Sympati for den lidende Menneskehed. Endvidere havde hun ladet sig fortælle om de mærkelige og vidunderlige Ting, som han udførte ved Troens Kraft. Da nu den syge Kvinde saa Jesus komme forbi, blev hendes Hjerte rørt som aldrig før. Og fra Dybderne af sin Sjæl udbrod hun: »Om jeg blot kan røre ved hans Klædning, kan jeg blive rask.«

Der findes en Skønhed af uforlignelig Storhed i disse Ord. De kom fra et Hjerte, der var rent, dybt og stærkt nok til at tro, at Gud straks kunde helbrede hendes Legeme, der i tolv Aar havde gennemgaaet saa store Smerter. Tilskyndet af sin store Tro strakte hun Haanden frem og rørte netop ved det yderste af Kristi Klædning: og der skete øjeblikkelig en Forandring med hende. Styrke erstattede Svagheden i hendes Legeme. Nyt Liv strømmede i hendes Aarer og Nerver, og Sundhedens Farve vendte tilbage til hendes Kinder. Hun var blevet øjeblikkelig og fuldstændig helbredet for en Sygdom, som hun havde lidt af i tolv lange Aar.

Jairus fra det nye Testamente hører ligeledes til dem, som har den vidunderlige Sjælsstyrke at kunne have fuld Tillid til Gud. Denne ædle Mands Datter døde. Men endog efter at hendes Øjne var blevet lukket af Dodens iskolde Fingre, stode hendes kærlige Fader fuldt ud paa, at hun kunde blive kaldt tilbage til Livet. I sin dybe Sorg gik han til Jesus og tilbad ham, idet han sagde: »Min Datter er død; men kom du og læg dine Hænder paa hende, saa vil hun leve.« Der ligger en om Patos og aandelig Kraft i denne tillidsfulde Henvendelse til Frelseren. Denne Paakaldelse af guddommelig Hjælp kom fra et Hjerte, der var djærvt nok til at tro, at Dodens grusomme Dom øjeblikkelig kunde ophæves ved den mægtige Tro.

DØDEN ADLØD MESTERENS BEFALING.

Jesus kunde ikke modstaa denne rørende Henvendelse, der var et Udtryk for ubetinget Tillid. Han tog Pigen ved Haan-

den og sagde med Troens altbesejrende Befaling: »Pige, staa op.« Og Døden adlød denne Befaling af Livets og Dødens Herre. Den døde kom straks til Live igen.

Martha fra Bethania er en anden af de Kvinder i Verden, der ejede en virkelig og en levende Tro. Hendes kære Broder Lazarus blev syg af Feber. Som Dagene gik, forværredes hans Tilstand, og Feberen frarandede Lazarus Liv og Styrke. Hans Liv ebbede langsomt ud. Han døde og blev begravet i en Klippegrav af Familiens nærmeste Venner. Der laa han i Dødens kolde Søvn i fire Dage og Nætter. Da kom Jesus vandrende til Marthas Hjem for at trøste hende i hendes store Sorg. Da han nærmede sig Huset, saa Martha ham. Synet af ham vækkede hendes Sjæl som aldrig før, og fra Dybden af sin heroiske og tillidsfulde Sjæl udbrod hun: »Hvis du havde været her, vilde han ikke have været død.«

Hvad mente hun? Hun mente, at hvis Jesus Kristus havde været i Sygeværelset, da Lazarus var ved at dø af den snigende Feber, og kunde have talt et Ord gennem sin Tros Kraft, vilde Lazarus øjeblikkelig være blevet helbredet. Hun havde endog en højere Tanke i sit Hjerte. For før Jesus kunde komme ind i Huset, raabte hun triumferende: »Men ogsaa nu ved jeg, at hvad som helst du beder Gud om, vil Gud give dig.« Hvad kunde hun nu mene? Lazarus var jo død. Han havde ligget fire Dage i Graven. Hun mente, at Jesus kunde gaa til Graven, hvor Lazarus laa i Dødens Marmorsovn, og at han kunde staa der i den stille Grav og tale et Ord, der var inspireret af Tro, og Døden vilde da slippe sit Favntag, og Graven vilde afgive sit Bytte, og den døde vilde leve igen. Alt dette mente Martha; og hun kunde ogsaa mene alt dette, fordi den Tro, der overvinder alt, bankede og rorte sig i hendes Hjerte.

For at efterkomme Marthas store Tro og Tillid gik Jesus til Graven, hvor Lazarus laa i Dødens dybe Slummer; og gennem sin Tros bydende Kraft udtalte han de mod Døden udfordrende Ord: »Lazarus, kom frem.«

Og Døden besejredes. Graven afgav sit Bytte; og den døde levede igen.

Denne ædle og ophøjede Tro er den straalende Kraft, der findes i den Religion, som Jesus Kristus lærte. Saa længe som denne hjertevækkende Tro forblev i Verden, var Kristi Efterfølgere paavirkede og drevne af en dyb, ren Kærlighed til Gud, til at leve et enkelt, skont Liv i Kraft og hengiven Guds frygt. Men denne rene Tro blev ikke ved med at eksistere i Verden. Den begyndte at aftage i mindre end 150 Aar efter Kristendommens Indførelse. De Kristnes enkle og hjertesensende Religion kom i Berøring med de hedenske

Romeres pralende Præsteskab. Disse Romere dyrkede utallige Guder. De byggede store og prægtige Statuer af disse Guder. Foran disse blændende Statuer udførte de deres Gudsdyrkelse med Udfoldelse af stor Pragt. Denne prægtige og støjende Udfoldelse var en fuldstændig Modsætning til den rolige, enkle og trosvækkende Gudsdyrkelse, som de Kristne lagde for Dagen. Disse Hedningers hellige Handlinger var ikke blot mere pralende og prangende end den kristne Trosbøn, men var endog meget lettere at praktisere end de Kristnes sjælvvækkende Religion. Det ydre Udtryk for religios Iver er blot en mekanisk Gudsdyrkelse. Det er meget let i Sammenligning med den vakte Sjæls Sogen efter nær Samfund med Gud.

KRISTNE ANTOG AFGUDERISKE RITUALER OG HANDLINGER.

De Kristne blev blændet af det hedenske Præsteskabs Pragt. De begyndte at tro, at de kunde lægge mere Kraft i deres egen Religion ved at antage nogle af Romernes prægtige Ritualer. Endvidere anklagede de hedenske Præster de Kristne for Mangel paa religios Iver, fordi de ikke paa demonstrativ Maade gav Udtryk for deres Hengivenhed. Disse bidende Beskyldninger gjorde deres Virkning, og de tvang næsten de Kristne til at efterabe deres ydre Former.

Efterhaanden begyndte de Kristne at hænge Billeder og Figurer op af Kristus, Jomfru Maria, Apostlene og de fremragende Martyrer. I Tidens Lob blev det almindeligt at dyrke disse Billeder. Dette gjorde Bonnen til blot en ydre Sag i Stedet for en dyb, intim Forening mellem Menneskehjertet og Gud. Som et Resultat af, at Kristendommen paa denne Maade blev gjort hedensk, undermineredes den enkle, hjerte-
rorende Tro.

Desuden henledes ved denne Tilbedelse foran Billederne Tanken fra Gud til de Aander, der repræsenteredes af Billederne. Ved paa denne Maade at tænke paa Aanderne i den anden Verden opstod den Vane at bede til disse Aander i Stedet for at bede til Gud. Efterhaanden blev ogsaa den Tro slaaet fast, at ved at bede til de døde Martyrers og Apostles Aander vilde disse værdige Sjæle gaa i Forbøn for de jordiske bedende. Resultatet var, at Forestillingen om Gud mystificeredes; og de Kristne begyndte at betragte ham som en formlos Aand, der var overalt, men ikke noget specielt Sted. Denne Mystifikation af Gudsbegrebet gav Dødsstødet til den enkle og vitale Tro, de første Kristne har udvist.

Ødelæggelsen af denne sjælsoplivende Tro markerede Slutningen paa en Religion, der var sjælsforædlende, og som havde

Evne til at omforme Mennesket. En Opremsning af mekaniske Bonner indtog Pladsen for det inspirerede Hjertes Henvendelse til Gud. En Gudstjeneste af ydre Former, udtrykt i prangende Ritualer, gav Pladsen for Hjertets Gudstjeneste i Aand og Sandhed. Snart fordærvede en unaturlig Askese den Energi, der paa fordelagtigere Maade kunde være blevet brugt til samfundsnyttige Foretagender. Overtro indtog Troens Plads, og Vildfarelse Sandhedens.

Men en ny Dag er oprundet. En ny evangelisk Husholdning er blevet paabegyndt. Med dette Evangeliums Genoprettelse er der kommet en Genopvækkelse af den enkle, fortrøstningsfulde Tro, som var den første kristne Tids Herlighed. Denne Tro er det Liv og den Livskraft, der forefindes i de Sidste Dages Helliges Religion.

HELBREDET VED TRO.

Det vilde kræve tykke Bind for blot at fortælle Halvdelen af de Beretninger, der giver os Indtryk af Troens Triumfer i denne Tid og Slægt. Her er kun Plads til at berette om to. For nogle Aar siden besøgte to unge Missionærer fra Kirken en Kvinde, der som Invalid havde været lænket til Sengen i Aarevis. Med virkelig tillidsfuld Tro anmodede hun Ældsterne om at administrere til hende. Den af Missionærerne, der havde vært længst i Missionsmarken, salvede hende, og den anden bekræftede Salvelsen. Det var hans første Erfaring, og med Besvær kom han igennem Ordinancen. Da han var færdig, spurgte den anden ham: »Har du ikke Tro til at byde og befale hende at staa op?«

»Jo, jeg har Tro,« svarede den yngre med Bestemthed.

Han lagde Hænderne paa den syge Kvinde for anden Gang, og med den alt besejrende Tro, der rørte sig i ham, befalede han hende at staa op. Hun blev øjeblikkelig helbredet og stod op og betjente Ældsterne.

I November 1930 blev en Soster Shumway fort til Hospitalet i Gallup, Ny-Mexico. Det Barn, hun fødte, døde, og hun selv fik Blodforgiftning. Der blev telegraferet efter hendes Mand om at komme til Hospitalet, fordi Lægen som en sidste desperat Udvej saa sig nødsaget til at amputere den unge Kones Ben for om muligt derigennem at frelse hendes Liv. Manden foranstaltede, at der blev afholdt et Bønnemøde i sit Ward, og saa skyndte han sig til sin Hustrus Sygeleje.

Ved Ankomsten til Hospitalet oplyste Lægerne ham om, at der intet Haab var for at redde Hustruens Liv uden ved Amputation. »Der er Haab,« sagde Manden med forbavsende Bestemthed. Han bad om Tilladelse for Ældsterne om at komme og administrere til den syge. Tilladelsen blev givet.

Efter Administrationen fandt Doktoren, at Benet var fuldstændig rask. Lægerne og Sygeplejerskerne forlod Værelset i Forundring.

Denne Broder Shumway bestod den højeste Prove paa Tro. Han stod ved sin meget syge Hustrus Seng og hørte Videnskabsmanden sige med Bestemthed: »Der er intet Haab.« Og trods Lægens bestemte Ord kunde han heltemodigt sige: »Der er Haab.«

I denne nye Evangeliehusholdning har gudfrygtige Sjæle, som er blevet vækket af Guds Virkelighed, Kraft og Godhed, baaet Vidnesbyrd om alle de Undere, som karakteriserede den sande Tro, som den fandtes under den første kristne Tid. I vor Tid er Sygdomme, som spottede og trodsede de bedste Lægers Dygtighed, blevet overvundet gennem den aldrig tvivlende Tro. De dove har faaet deres Horeevne igen, og de blinde er blevet gjort seende. Ja, endog døde er blevet kaldt tilbage til Livet igen. Tusinder af Hellige kan bære sandfærdigt Vidnesbyrd om disse naadefulde Manifestationer paa guddommelig Kraft, gennem ydmyg Bøn og tillidsfuld Tro.

Disse Hellige tilhører en bestemt og enestaaende Klasse blandt dødelige Mennesker. Ja, de er mere end menneskelige. De er i Besiddelse af en Kraft, som er beslægtet med Almagt. Hvad er Rigdom, Berømmelse eller endog fremragende Talenter i Sammenligning med denne Kraftens Styrke, dette levende Liv? Der er Majestæt, Storslaaethed og Herlighed i disse troende Sjæles hellige Liv. Intet Under, at Apostlen kom til den Slutning, at Gud havde udvalgt »de rige i Troen til at være Arvinger til hans Rige.«

FORHENVÆRENDE MISSIONSPRÆSIDENT JOHN S. HANSEN DØD.

Det er med Sorg, at vi oplysr Læserne af »Skandinaviens Stjerne« om forhenværende Missionspræsident John S. Hansen Død.

Broder Hansen blev født i København den 6. September 1877 og annammede i sin pure Ungdom Evangeliet. I 1898 emigrerede han til Utah, hvor han lærte sin Hustru at kende. De blev viet den 15. Juni 1900 og havde saaledes været gift i godt 33 Aar, da Doden bortrev Broder Hansen fra denne Jord. Fra 1912—14 udførte han en Mission i Danmark som Medredaktør af »Skandinaviens Stjerne«. Ved sin Tilbagekomst til Utah blev han ansat ved »Bikuben«. I Begyndelsen af 1923 blev han af det første Præsidentskab kaldet til at præ-

sidere over den Danske Mission. Denne ansvarsfulde Stilling udforte han paa glimrende Maade, idet han virkede med enestaaende Flid og Nidkærhed for Missionsarbejdet. Den Danske Mission havde i de tre Aar, som han præsiderede over den, stor Fremgang. Broder Hansen var en udmærket Taler, hvis klare Fremstilling af Evangeliets Principper skaffede Kirken mange Tilhængere. Efter sin Hjemkomst i 1926 blev han Redaktor af »Bikuben« og senere Forretningsfører for »The Associated Newspapers«.

Broder Hansen havde hele sit Liv været aktiv i Kirkens Arbejde. Foruden at have udført to Missioner indtog han i et Par Aar Stillingen som 2. Raadgiver i Hyland Parks Biskopsraad, ligesom han ogsaa i fire Aar var 1. Raadgiver ved de skandinaviske Moder i Salt Lake City.

Broder Hansen efterlader sig sin Hustru, Søster Anna Hansen, og en Datter, Mrs. Muriel Eggerts, Salt Lake City. Vi beder, at Herren vil trøste og opmuntre de efterladte, saa at Sorgen ikke maa foles saa stor.

En af Zions tapre Forkæmpere er faldet. Ære være hans Minde!

DEN DANSKE MISSION.

BRYLLUP I AALBORG.

Søndag den 22. Oktober 1933 blev Henry Jensen Lojborg, Æbeltoft, viet til Edith Valborg Olsen, Aalborg.

Vielsen foretoges af Missionspræsident Holger M. Larsen og fandt Sted i Kirkens store Sal, der var smukt pyntet i Dagens Anledning. Bruden var klædt i hvidt med Slør og Myrtekrans. Efter at Vielsesceremonien var til Ende, blev Sangene »Jert Hus skal I bygge« og »Det er saa yndigt at følges ad« afsunget.

Torsdag Aften inviterede Broder og Søster Jens C. Olsen alle de af Kirkens Medlemmer, der havde vist Brudeparret Opmærksomhed, til Fest i den lille Sal, hvor der blev serveret Chokolade og Kager. Aftenen tilbragtes med Dans. Til Stede var 60 Personer.

E. A. S.

Der raader Hunger i Landet, siger jeg, ikke efter Brod, men efter Guds Ord, og Ansvarer hviler paa dig og mig og os alle at tilfredsstille denne Hunger efter Guds Ord.

Charles W. Nibley.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR DECEMBER MAANED.

Velsign os, o Herre, for Jesu Skyld
 At vi maa værdigen nyde,
 Disse Symboler paa Kod og Blod,
 Af vor Forløser, Frelser og Gud.

KORLEKTIER FOR DECEMBER MAANED.

Senior- og Juniorklassen:

Johannes Evangelium 7: 17: »Dersom nogen vil gore hans Villie, skal han erkende, om Læren er fra Gud, eller jeg taler af mig selv.«

Born over 10 Aar:

Jobs Bog 19: 25—26: »Og jeg ved, at min Genløser lever, og at han som den sidste skal staa op over Stovet. Og naar min Hud, saaledes sonderligt, er borte, og jeg er blottet for mit Kod, skal jeg skue Gud.«

Børn under 10 Aar:

Matt. 3: 16: »Men da Jesus var blevet dobt, steg han straks op af Vandet.«

FORSLAG TIL 2½ MINUTTERS TALER.

Senior- og Juniorklassen:

1. Findes der guddommelig Myndighed i denne Tid og Slægt?
2. Har vi haft en Forudtilværelse?

Born over 10 Aar:

1. Fortæl om Kong David.
2. Giv en Beretning om Salomon.
3. Hvad kan vi opnaa gennem Bon?
4. Hvorledes kan vi bedst behage Gud?

Børn under 10 Aar:

1. Fortæl om Jesu Barndom.
 2. Jesus i Jerusalem.
-

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

26. November.

SALOMON.

I det 28. Kapitel i den første Kronikernes Bog fortælles deri — hvad der siges at være Davids egne Ord — hvorfor det var, at Gud ikke gav ham Tilladelse til at bygge Templet. Han sagde: »Men Gud sagde til mig, du skal ikke bygge mit Navn et Hus; thi du er en Krigsmand og har udøst Blød.«

Paa den Tid, da David havde kaldt Fyrsterne blandt Folket sammen, fortalte han dem, at han havde udvalgt Salomon til at herske over dem, fordi Herren havde ladet ham vide, at Salomon var den rette. Idet han igen vendte tilbage til Emnet om Templet, sagde han, at det skulde være en af Salomons Pligter og et af hans Privilegier at bygge Templet. David viste, hvor Templet skulde staa, og han henledte Opmærksomheden paa den Kendsgerning, at Arbejdet ikke vilde blive altfor stort, fordi han havde samlet meget Materiale sammen og havde sparet mange Penge til det. Han efterlod Planer til Bygningen, som viste den rette Plads for mange af de Ting, som skulde findes deri. Efter at David havde givet sine Instruktioner, tilbød mange af Fyrsterne blandt Israel Hjælp til Bygningen af Templet og Gaver, bestaaende af Guld og Solv. Saaledes endte David sin Regering i Fred og med en enstemmig Beslutning af Salomon og Fyrsterne blandt Israel om at bygge det store Tempel. David befalede, at der skulde ofres store Ofringer, og at der skulde holdes en stor Fest. Og han selv spiste og festede med Mængden.

Kort efter dette døde den store Konge i en Alder af 70 Aar. Han havde regeret i 40 Aar. Han blev begravet med stor Pomp og Pragt i Jerusalem.

I det sidste Kapitel i den anden Samuels Bog har vi et overordentlig interessant gammeltestamentligt Studium. Denne Bog fortæller os om en stor Folketælling, som David beordrede afholdt, og om den Straf, han led for at have gjort det. Vi lærer som et Resultat af denne Folketælling, at der var 800.000 vaabenføre Mænd i Israel og 500.000 i Juda. Bibelen fortæller os ikke om, hvorfor David blev straffet for at have afholdt denne Folketælling, men det viser os, at Gud fandt stor Mishag som en Følge deraf. Og dog synes det i det første Vers, som om Gud bevirkede, at David lod afholde denne Tælling.

Vi har naturligtvis ikke nogen Ret til at sige, hvorfor Gud skulde være utilfreds med Folketællingen, men eftersom despotiske Konger i Almindelighed lod afholde Folketællinger med det Formaal for Øje, enten at tvinge Folket til Mili-

tærtjeneste eller for at beskatte dem, kan vi se, hvorfor en saadan maaske ikke fandt Behag for Herren. Josephus siger, at Grunden til, at Herren var vred paa David, var, fordi han — da han lod afholde Folketælling — glemte et af de gamle Mosebud. Det gaar ud paa, at naar som helst der blev holdt Mandtal, skulde der betales en halv Shekel til Gud eller hans Tjenere for hvert Hoved. Dersom David glemte det, vilde Profeterne og Præsterne naturligtvis irettesætte ham.

I hvert Fald blev David straffet. Nathan fortalte ham, at Gud ikke blot vilde straffe ham, men ogsaa hele Folket for hans Fejl. Saa gav han ham Valget mellem tre frygtelige Straffe eller Plager. Der kunde komme Hungersnod over Landet i syv Aar. Eller hans Fjender kunde besejre ham og herske over hans Rige i tre Maaneder, eller ogsaa kunde han vælge tre Dage, hvor der skulde være Pest blandt Folket.

Sidste Dages Hellige er lykkelige over, at de altid er blevet lært om, at Bibelen er Guds Ord, for saa vidt som den er oversat korrekt. Der er meget i Bibelen, vi ikke kan forstaa, og det er yderst svært for os i Dag at forsone os med Herrens Retfærdighed ved at bringe en Ulykke over hele Folket, fordi een Mand havde begaaet noget forkert. Men saadan er Livet, og en Mands Handling kan bringe Ulykke over Tusinder. Hver Konge, Hersker eller Præsident kan foraarsage, at store Ulykker rammer Folket ved deres ukloge Handlinger.

David var i stor Forlegenhed, da han skulde afgøre, hvilken Ulykke han skulde vælge. Han valgte de tre Dages Pest som det mindste af disse tre Onder.

Som en Følge af denne Pest ledes David til at bede. Gud hørte hans Bonner og bevirkede, at Pesten hørte op. Han sendte en Profet ved Navn Gad, som befalede David til straks at gaa op til Aravnas Tærskelads og der bygge et Alter og ofre Ofre.

Aravna boede paa en Høj, som hed Moria, og som laa indenfor Byen Jerusalem. David købte hans Tærskelads og ofrede der. Det var det samme Sted, hvor Abraham havde gjort Forberedelser til at ofre sin Son Isak, men havde paa Guds Befaling i Stedet ofret en Vædder. Dette Sted blev det Sted, der blev bestemt for det store Tempel. Salomons og Herodes' Templer blev begge byggede her, og det er i Dag den Grund, hvor Omarmoskéen har sin Beliggenhed. Da Templet blev Jodernes store Higen og Inspiration, er det ikke vanskeligt at tro, at de Beretninger, der er nedskrevet i det sidste Kapitel i anden Samuels Bog, vilde blive Traditioner blandt Folket. Saadanne Ting gor Bibelstudiet meget interessant og oplysende. Bibelen er ikke alene en Bog for Folk,

(Fortsættes Side 518.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:
Holger M. Larsen

Redaktionssekretær og Translatør:
Orson B. West

PRÆSIDENT BRIGHAM H. ROBERTS.

En anden Fyrste er faldet i vore Rækker, en mægtig Sandhedens Forkæmper og en standhaftig Troens Forsvarer. Ældste Brigham H. Roberts, Præsident for de Halvfjerds' første Raad, afgik ved Doden den 27. September 1933.

Præsident Roberts' Helbred havde ikke være godt i nogen Tid. Han laa paa Hospitalet i adskillige Uger i Begyndelsen af Sommeren 1931 og var da kritisk syg. Men hans ubændige Villie sejrede, og han genoptog Arbejdet paa sit Kontor, hvor han fortsatte med sin litterære Virksomhed og udførte sine andre Pligter paa glimrende Maade indtil Fredagen for sin Dod.

Præsident Roberts var af engelsk Herkomst, idet han blev født den 13. Marts 1857 i Warrington, Lancashire. Han emigrerede til Utah, da han var ni Aar, og arbejdede som Landmand, Smed og senere som Lærer. Men han arbejdede ikke længe ved disse Ting, for han blev kaldet paa Mission til Centralstaterne og virkede her i Aarene 1880—82. Nogle faa Maaneder efter, at han var vendt hjem fra denne Mission, modtog han atter et Kald, denne Gang som Præsident for Sydstaternes Mission.

Siden den Tid og til sin Dod arbejdede han mere eller mindre stadig i Kirkens Missionstjeneste, enten hjemme eller ude. Næsten to Aar af Tiden, nemlig fra 1886 til 1888, tilbragte han som Missionær i England, hovedsagelig som Medredaktør af »Millennial Star«. Da han kom hjem, blev han opholdt som Medlem af det første Raad af Halvfjerds. Da de Forenede Stater gik ind i Verdenskrigen, lod han sig hverve og blev beskikket til Feltpræst for det 145. Feltartilleri og gjorde Tjeneste med sit Regiment i Frankrig fra August 1918 til Januar 1919.

Broder Roberts tog ivrigt Del i det offentlige Liv og var interesseret i borgerlige Sager saa vel som i Kirkens. Han var Medlem af Utahs grundlovgivende Forsamling i 1895; blev indvalgt i de Forenede Staters Kongres i 1898; var Medlem af

Utahs offentlige Velfærdskommission, en Stilling han fra-
traadte i 1917 for at gaa ind i sit Lands Militærtjeneste;
ligeledes var han en meget anvendt Taler i adskillige politiske
Kampagner o. s. v.

Men det er ikke som Missionær, som Præsident for de Halv-
fjerds, som politisk Taler eller Ordfører eller som Embeds-
mand i en eller anden Gren af Statens Forvaltning, at
Brigham H. Roberts vil blive erindret. Skont han hele sit Liv
var en utrættelig Arbejder og fremtrædende i det offentlige
Liv, saa blev hans største Arbejde dog udført i det stille som
Forfatter. Hans Boger og Værker er saa forskelligartede og
talrige, at de alene danner Arbejde nok for et langt Men-
neskeliv. Broder Roberts var en af de frugtbareste og dyb-
sindigste Forfattere, Kirken nogensinde har ejet. Det er for
dette Forfatterskab, at hans Navn først og fremmest vil blive
nævnt i Kirkens Historie i de kommende Aar. Han var dybt
interesseret i Studiet af Kirkens Historie og skrev det største
Værk, der nogensinde er blevet udgivet om Kirkens Historie.
Han var en dyb Tænkter og en dygtig Skribent paa det teolo-
giske Omraade; derfor findes hans Navn som Forfatter af
mange Boger, der fortolker, giver Svar paa og forsvarer Kir-
kens Lærdomme.

Broder Roberts var en Mand af stærke Overbevisninger,
modig i sin Tænkning, en dygtig Forsvarer af Sandheden og
Retten, som han saa den. Desuden var han en aldeles glim-
rende Taler. Han efterlader en tom Plads i Kirkens Raad,
som vil blive meget vanskelig at udfylde. Ved hans Dod ud-
sendte Kirkens første Præsidentskab følgende Mindeord:

»Den dødelige Bortgang af Brigham H. Roberts, der var
Medlem af de Halvfjerds' første Raad, borttager en stor
Person fra vor Midte. Han var en af Utahs loyale For-
kæmpere og var en utrættelig Arbejder for Kirken saa
vel som for Samfundet.

Vi vil savne ham. I over 60 Aar var han virksom som
en uforfærdet Troens og Sandhedens Forsvarer. Han var
vel bevandret i Kirkens Lærdomme og Principper. Han
var en ivrig Fædrelandsven, der ofte tjente sit Land, selv
i de senere Aar af sit virksomme Liv.

Fodt i England og kommet til Utah i en ung Alder
sogte han flittigt at naa en Position i Samfundet. Fra at
være Grovsmed med ringe Uddannelse naaede han en
høj Stilling i saa vel Kirke som Stat. Gennem hele sit
Liv var han en Kæmper for den Sag, som han ansaa for
at være ret. Han søgte stedse at hjælpe sine Medmenne-
sker og var ganske blottet for egennyttige Motiver.

Hans Dod er et alvorligt Tab, ikke alene for Kirken,

men for hele Staten og dens Borgere; thi han var altid en Forkæmper for deres Rettigheder.«

Lad os haabe, at alle Kirkens Medlemmer saa vel som dens Venner og Undersogere af dens Lærdomme vil blive mere bekendt med denne store Mands Forfatterskab.

Joseph F. Merrill.

(Fortsat fra Side 515).

der studerer Religion. Den er ogsaa en Kilde til stor Hjælp for Sociologer, Historikere og Antropologer (Folk, der studerer Mennesket og dets Udvikling).

Spørgsmaal.

1. Hvad er Folketælling? Hvilket Ord bruges der i Bibelen for Folketælling?
2. Hvorfor var Maria og Josef i Bethlehem paa den Tid, da Jesus blev fodt?
3. Hvilke Formaal har despotiske Konger for Øje, naar de lader afholde Folketælling?
4. Hvor ofte har vi Folketælling i Danmark?
5. Nævn et af de Formaal, som vi har ved at afholde Folketælling.
6. Fortæl om Salomons Udvalgelse som Davids Efterfølger.
7. Hvem var Salomons Moder?
8. Hvorfor blev det ikke tilladt David at bygge Templet?
9. Naar Gud ikke ønskede en Krigsherre til at bygge Templet, hvad skulde da et af Templets Formaal eller Idealer være?
10. Ved vi i Dag, hvor Tempelgrunden er? Hvad er der paa den i Dag? Hvad er der fornylig sket i Jerusalem nær ved Tempelbyen? Hvor er Grædemuren?

3. December.

SALOMON (fortsat).

Ikke saa snart var Salomon kommet paa Tronen, forend han viste, at hans Politik med Hensyn til Regeringen af Landet var at opnaa, at der herskede Fred med de omliggende Nationer. Han allierede sig med Ægypten ved at gifte sig med Faraos Datter (I. Kongernes Bog 3: 1); og da han saa begyndte at bygge Templet, fornyede han det Venskab, som hans Fader David havde indgaaet med Kong Hiram. Vi maa

her lægge Mærke til, at de Grunde, som David anførte, og hvorved han var blevet berøvet Privilegiet at bygge Templet, fordi han havde været en Krigens Mand, syntes at have gjort et dybt Indtryk paa Salomon, og hele Folket blev velsignet, fordi Salomon valgte at føre en Fredspolitik.

At David var vis ved at føre en saadan Politik, er der ingen Tvivl om. At han er blevet rost meget for sin Politik og er blevet meget hædret og æret som en moderne Hersker bevises ved blot at læse Skriften.

Bibelen fortæller os, at en af Salomons første Handlinger, efter at han var blevet valgt til Konge, var at drage til Gibeon (se II. Kronikernes Bog 1: 3), hvor Guds Forsamlings Paulun var, og hvor ogsaa det traditionsrige Alter, som var blevet lavet af Moses, medens Israeliterne endnu var i Ørkenen, fandtes. Saa ofrede Salomon Ofre. Samme Nat aabenbarede Gud sig for Salomon og spurgte, hvilke Forjættelser han begærede. Salomon bad ikke om Rigdom, men om Visdom. Han ønskede en sund Sjæl og en god Forstand, saa at han kunde regere Folket retfærdigt i Overensstemmelse med Sandhed og Retfærdighed.

Salomon vidste utvivlsomt, at hvis der var Visdom og Retfærdighed i Regeringsformen, vilde andre virkelige Velsignelser følge. Herren fandt saa megen Behag i Salomons Valg, at han fortalte ham, at hans Rige vilde bestaa lige saa længe, som det blev regeret med Retfærdighed og i Overensstemmelse med Guds Veje, og at et godt Styres Velsignelser, saasom Rigdom og Velstand, vilde blive Resultatet af et retfærdigt Styre. Gud lovede ham ogsaa stor Visdom. Bibelen fortæller os (læs I. Kong. 4: 29—34), at Salomon var vis fremfor alle andre, og den kalder ham ogsaa lærd. »Han fremsatte tre Tusinde Ordsprog, og hans Sange var Tusinde og fem.« (I. Kong. 4: 32). Det betyder, at han som Hersker forstod de Ting, der er fundamentale for Folkets økonomiske og kulturelle Liv.

Fra Salomons Liv ved vi, hvad en Monsterkonge skulde være i Overensstemmelse med den bedste hebraiske Tankegang. Han skulde være vis; han skulde være ærbodig og ydmyg; han skulde regere retfærdigt; han skulde kende noget til sit Folks økonomiske Liv; han skulde være en Beundrer af og kunne forstaa Kunst, Musik og Litteratur, saa at Folkets kulturelle Behov kunde forsynes. Paa denne Maade faar vi af Salomons Liv en glimrende Undervisning i Kunsten at regere.

Visdom til at regere betyder at være i Stand til at gøre Ting paa en Maade, som Folk kan forstaa og værdsætte. Disse Ting er i Almindelighed meget enkle. Brugelig og nyttig Vis-

dom er den Slags, der kan løse smaa Problemer. Her er en af de berømteste Beretninger om Visdom i at styre, som er kendt. Det er om Salomon, og I kan læse den i Bibelen. (Se 1. Kongernes Bog 3: 16—28).

En Dag kom der to Kvinder til Salomon, medens han var i Færd med at domme for Folket i sit Palads. Den ene af dem sagde til ham: »O, Konge, jeg og denne anden Kvinde bor sammen i det samme Værelse. Vi har begge et lille Barn. Denne Kvinde kvalte ved et Ulykkestilfælde sit Barn, medens hun sov. Da hun havde opdaget, hvad hun havde gjort, og medens jeg og mit Barn sov, lagde hun sit dode Barn i mine Arme og tog mit Barn fra min Seng og lagde ved Siden af sig i Sengen. Da jeg stod op om Morgenens for at give mit Barn Mad, fandt jeg i dets Sted dette dode Legeme, og jeg saa mit Barn i denne Kvindes Arme, og hun vilde ikke give mig det tilbage.«

Da denne Kvinde var færdig med at tale, vendte Salomon sig til den anden og spurgte hende, om hun havde noget at sige. Hun svarede, at Barnet var hendes, og at den anden ikke havde sagt Sandheden. Ingen kunde naturligvis sige, hvem af dem, der havde lojet.

Salomon gav en af sine Soldater Befaling om at bringe et skarpt Sværd ind. Saa beordrede han, at det levende Barn skulde skæres i to Dele, saa at hver af Kvinderne kunde have Halvdelen af det Barn, som de begge paastod var deres. Det antages, at denne Begivenhed fandt Sted i Begyndelsen af Salomons Regeringstid, medens han endnu var ung og ny som Regent. Hvis dette er Tilfældet, kan I tænke jer, hvor de gamle maa have let for sig selv over denne uerfarne Konges besynderlige Ordre. Dersom Salomons Befaling syntes taabelig, varede det dog ikke længe, før alle kunde se, at der laa virkelig Visdom bag ved den. Før ojeblikkelig udbrod det levende Barns virkelige Moder, at Barnet ikke skulde skæres i to Dele. »Hellere end se mit lille Barn dø,« sagde hun, »var det bedre, at du gav den anden Kvinde det og tro, det er hendes, for saa vilde jeg i det mindste være i Stand til at se det igen.«

Men den anden Kvinde var villig til at se Barnet delt og sagde: »Hvis jeg ikke kan have det, lad da ingen af os have det.«

Kongen vidste da, hvem der var den rigtige Moder, og han beordrede, at Barnet blev givet den Moder, som havde raabt om at frelse Barnets Liv. Medens Beretningen i Bibelen ikke siger det, vilde vi ikke blive dadlet, dersom vi forestillede os, at Kongen skældte den anden Moder ud for at have været saa ond; for hun havde været skodesløs, ellers vilde Barnet ikke

være blevet kvalt. Hun var sandelig ond, naar hun ønskede at se sin Venindes Barn dræbt, blot fordi hun ikke kunde faa det.

Spørgsmaal.

1. Læs I. Kongernes Bog 2: 2—4. Giv nu i dine egne Ord Davids sidste Raad til Salomon.
2. Gentag det Syn, Salomon havde, efter at han havde ofret.
3. Hvorfor valgte Salomon klogt, da han valgte Visdom først?
4. Blev Salomon salvet til Konge? Hvis han gjorde det, fortæl saa om det. Var Ceremonierne de samme, som da Saul blev salvet til Konge? (Se I. Kongernes Bog 1: 32—40. Sammenlign disse Vers med I. Samuel 10: 1 og 17—24).
5. Hvorfor blev det ikke David tilladt at bygge Templet?
6. Hvem var Kong Hiram? Hvor var hans Land eller Stad? Hvad var denne By berømt for?
7. Hvad udrettede Salomon ved at gifte sig med Faraos Datter?
8. Hvor udstrakt og omfattende var Salomons Rige?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

26. November.

JESUS OG JOHANNES DEN DØBER.

Tekst: Matt. 3; Markus 1: 1—11; Lukas 3: 1—22; Johannes 1: 6—24.

I enhver Drengs og Piges Liv forekommer det mange Gange, at specielle Ting gives dem at gøre. Maaske skal Moder have Selskab, hvorfor hun siger: »Johannes, du er saa dygtig til at gøre rent, saa jeg vil lade dig feje Gulvet i Dagligstuen i Dag.« Saa siger hun til Marie: »Du er den bedste lille Tjener, min Pige, saa du kan varte Gæsterne op.« Kan I forestille jer den Glæde, som disse to Born vil faa, naar de ved, at Moder lader dem udføre noget ekstra.

For ikke saa længe siden talte vi om et lille Barn, som hed Johannes. Hvad skete der med hans Fader, da han fik Navn og blev velsignet? Dette lille Barn kom fra Himmelen som Svar paa en Bøn. Han havde et særligt Arbejde at udføre. Vor himmelske Fader udvalgte ham til at gøre dette Arbejde, for han lod ham komme her ned. Johannes var en Fætter til Jesus, men vi ved ikke, hvor vidt de kendte hinanden, da de var Born. Jesus boede i Nazareth. Han lærte at være Tomrer. Hver Dreng maa lære at gøre noget, hvormed de kan tjene Penge til at købe et Hjem, Mad og Klæder. Jesus lærte ogsaa

om det særlige Arbejde, han maatte gøre for sin Fader i Himmelen.

Da Johannes var en lille Dreng, gik han ind i Bjergene og lærte, hvorledes han kunde skaffe sig Foden der. Han fangede Græshopper og fandt vild Honning i Træerne og i Klippernes Revner og Sprækker. Han lod sit Haar vokse langt og lavede sit eget Toj af vilde Dyrs Skind. Det maa have været temmelig vanskeligt at gøre disse Ting. Han syntes at føle, at han ved at leve i Naturens umiddelbare Nærhed kunde lære om den Gerning, som vor himmelske Fader havde at gøre for ham. Og han lærte virkelig ogsaa meget om det, for da han blev voksen og var parat til at udføre sit Arbejde, kom han baade til de smaa og store Byer, hvor Menneskene boede, og prædikede til dem.

Han talte omtrent til Folket paa denne Maade: »Jeg er kommet for at bede jer holde op med at gøre det forkerte og begynde at gøre det rette. Kom til mig og bliv døbt i Vandet, for at I kan blive rensede. Der kommer snart en til jer, hvis Skotvinge jeg ikke er værdig at bøje mig ned og løse. Han vil fortælle jer, hvad I skal gøre for at komme ind i Himmeriges Rige.«

Folket lyttede til hans Ord. De holdt op med at gøre forkert og steg ned i Vandet og blev døbt af ham, saa at de kunde blive rene. Naar de talte til hinanden om det, kaldte de denne Mand Johannes den Dober, fordi han sagde, at hans specielle Arbejde var at dobe Folk.

En Dag, da Johannes den Dober var ved at dobe i Jordans Flod, kom Jesus til ham og bad om at blive døbt. Johannes vidste med det samme, at det var Jesus, det Menneske, som var større end han. Det var den Mand, som skulde komme efter ham for at fortælle Folk, hvad de næst skulde gøre for at komme ind i Himmeriges Rige. De brugte omtrent disse Ord, da de talte til hinanden:

Johannes sagde: »Kommer du til mig for at blive døbt? Jeg trænger til at døbes af dig.«

Men Jesus sagde: »Jo, Johannes, eftersom det er rigtigt for enhver at blive døbt for at kunne komme ind i Himmeriges Rige, maa jeg ogsaa døbes.«

Saa gik Jesus ud i Flodens dybe Vand, og Johannes be gravede ham for et Øjeblik i Vandet, idet han dobte ham.

Saa snart han var kommet op af Vandet, aabnede Himlene sig for ham, og han saa Guds Aand dale ned som en Due og komme over ham. Og se, der kom en Røst fra Himmelen, som sagde: »Denne er min Son, den elskede, i hvem jeg har Velbehag.«

3. December.

KRISTUS BLIVER FRISTET.

Tekst: Matt. 4: 1—2; Markus 1: 12, 13; Lukas 4: 1—14.

Da Jesus voksede op, lærte han, at han havde to Slags Arbejder at gøre. Der var det Arbejde, han maatte udføre i Tomrerforretningen hjemme. Saa var der det Arbejde, han skulde gøre for sin Fader i Himmelen. Da han gik til Templet, fandt han ud af saa meget med Hensyn til sin Faders Arbejde, at han knap nok kunde vente med at gøre mere. Han blev ved med at bede og læse Skriften. Saa blev han døbt. Hvem dobt ham, og hvorledes blev det udført? Da han kom op af Vandet, sagde en Rost: »Denne er min elskede Son, i hvem jeg har Velbehag.« Tænk et Øjeblik paa den Maade, hans Fader i Himmelen havde talt om ham. Nu folte han igen et nyt Ønske om at arbejde for ham. Han begyndte mere og mere at se, at han virkelig var Guds Son, og at han havde et stort Arbejde at udføre.

Men naar han blev hjemme, var der saa mange Ting for ham at tænke paa. Nævn nogle af dem. En Dag sagde han til sig selv: »Jeg tror, jeg vil gaa ud i Ørkenen, hvor jeg kan være alene. Der kan jeg bede til min Fader og lære mere om det Arbejde, jeg maa gøre for ham.« Saa sagde han Farvel til Maria, Josef og sine Brødre og drog ud i Ørkenen for at lære om Gud blandt Blomsterne, Fuglene, Bierne og de vilde Dyr. Han besluttede, at han ikke vilde tage nogen Mad med sig, men at han vilde faste hele Tiden for at vise sin Fader, hvor ivrig han var for at kende hans Vilje. I denne vor Verden er der en slem Person, som kaldes Djævelen eller Satan. Vi kan ikke se ham, men han hvisker altid til os. Han siger: »Gør bare dette, og saa vil du være med min »Flok«.« Men det hænder, at de Ting, han hvisker til os om at gøre, er daarligere. Og hvilken klog og god Dreng eller Pige ønsker at tilhøre saadan en »Flok«?

Den samme Satan levede paa Jesu Tid. Han tænkte dengang, som han gør nu: »Han er en god en, lad mig se, om ikke han vil tilhøre min »Flok«. Jeg vil gøre mit bedste for at faa ham.« Derfor kom han til Ørkenen, hvor Jesus var. Og I kan tro, at Jesus var svag og sulten. Hvorfor? Derfor sagde han til ham: »Er du Guds Son, da sig, at disse Stene skulde blive Brod.« Jesus kunde se, at Satan plagede og drillede ham. Han havde sagt: »Hvis du er Guds Son«. Det var lige saa godt som at sige, at han ikke var Guds Son. Og saa kunde Jesus ogsaa se, at Satan ønskede, at han skulde bede Gud hjælpe sig med at forvandle Stenene til Brod, som om Føde var alt, hvad han behøvede for at holde sig stærk. Jesus

vilde ikke give Agt paa Djævelens Befaling. Han kunde være Herre over sig selv, selv om han var sulten. Og han brød sig ikke om at tilhøre Satans Gruppe. Derfor sagde han: »Mennesket skal ikke leve af Brød alene, men af hvert Ord, som udgaar igennem Guds Mund.«

Saa en Dag, da Jesus stod paa den ene af Helligdommens Tinder, sagde Satan til ham: »Er du Guds Søn, da kast dig herved; thi der er skrevet: Han skal give sine Engle Befaling om dig, og de skulle bære dig paa Hænder, for at du ikke skal stode din Fod paa nogen Sten.« Satan bad Jesus om at bede til Herren om at passe paa sig ved at gore noget saa dumt og egenkærligt. Men Jesus var atter vis. Han forstod, hvad Djævelen var ved at prøve paa at gore, og derfor sagde han: »Der er atter skrevet: Du maa ikke friste Herren din Gud.«

Atter en anden Dag forsogte Satan at faa Jesus til at gore forkert. Jesus stod paa Toppen af et højt Bjerg. Han saa paa de skonne Byer, de frugtbare Vinmarker og Frugthaver. Som i en Drom saa han, hvor mange Penge der var i Verden, og hvor mange rige Kongedommer der var. Og Satan sagde til Jesus: »Alt dette vil jeg give dig, dersom du vil falde ned og tilbede mig.« Satan mente, at han vilde give Jesus disse Ting, hvis han blot vilde gore, hvad han bad ham om og i det hele taget følge ham. Men Jesus var stadig vis. Han onskede ikke at vinde Magt eller Rigdom paa denne Maade. Han sagde: »Vig bort, Satan! thi der er skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.«

Og Satan forlod ham. Han maatte gaa. Jesus havde gjort sig stærk for det rette, og Herren staar altid dem bi, der prøver paa at gore dette. Han var blevet fristet paa samme Maade, som vi bliver fristet. Vi bliver fristede paa Grund af vore Tilbojeligheder eller fordi vi er egenkærlige eller fordi vi onsker Penge eller Magt.

Da Satan var gaaet, kom der Engle fra Gud og trostede Jesus og velsignede ham. Hvilken Glæde og Fryd maa der ikke være kommet til ham ved at vide, at han havde været stærk nok til at se Satans onde Anslag. Hele sit Liv erindrede han Englenes Velsignelser, for han holdt sig selv hævet over alt ondt.

Holder eder nær til mig, og jeg vil holde mig nær til eder,
beder og I skulle faa.

Pagtens Bog 88: 63.

EN NY HUSHOLDNING.*

For at kunne handle officielt i Regeringsanliggender, for at administrere offentlige Love og Anordninger maa en Mand være valgt eller udpeget paa rette Maade og maa være kvalificeret, som Loven kræver og foreskriver. Hvis der blot er den mindste Smule Tvivl med Hensyn til hans lovmæssige Competence, vil hans Handlinger, hvad enten det er som Præsident, Senator, Governør, Dommer eller Borgmester næsten sikkert blive bestridt; og hvis hans Paastand om at være i Besiddelse af Myndighed er svag, erklæres hans saakaldte officielle Handlinger blot at være uden al Kraft og Virkning, medens den forhenværende Prætendent vil være hjemfalden til streng Straf.

Paa lignende Maade maa Autoritet til at administrere Jesu Kristi Evangeliums Ordinancer bestemt være sikret gennem personlig Meddelelse, som Guds Lov foreskriver.

»Og ingen tager sig selv den Ære, men han kaldes af Gud, ligesom ogsaa Aaron.« (Hebr. 5: 4).

Aaron blev kaldet og beskikket til det præstelige Embede ved Aabenbaring fra Gud gennem Moses, og Gengældelsesstraf blev alle til Del, som prøvede paa at virke som Præst uden Myndighed. Læg Mærke til Koras og hans Fællers frygtelige Skæbne (4. Mosebog 16), Tilfældet med Judæas Konge Ussia (2. Kron. Bog 26), og i det nye Testamente Skeuas Sonner (Apostl. Gern. 19), der alle paadrog sig velfortjent Straf for gudsbespotteligt at tilrive sig Retten til at handle i Guds Navn.

Hvor stor en Lærdom om Advarsel og Ledelse er der ikke skrevet i Saul, Kongen af Israels Historie. Han havde modtaget sin Salvelse under Profeten Samuels Hænder. Paa Kampafteften, da Samuel opsatte sit Komme for at ofre for Sejren, ledede Saul anmassende og overmodigt Handlingen ved Alteret, idet han ikke kunde forstaa, skønt han ganske vist var Konge, at hans kongelige Myndighed ikke gav ham Magt eller Ret til at tjene blot som Diakon i Guds Rige. Hans Vanhelligelse var en af de væsentligste Aarsager, der førte til Herrens Forkastelse af ham.

Medens Kristus var i Kodet, valgte han sine Apostle og ordinerede dem, idet han skænkede dem en særlig Myndighed. De, der siden hen blev kaldet gennem Aabenbaring, for Eksempel Mathias, Saul fra Tarsus, som blev kendt som Apostlen Paulus, Barnabas og andre blev ordineret af dem, der tidligere var blevet iklædt det hellige Præstedømme.

* Lektie for Præstedømmet, fjerde Uge i November.

Ældster, Præster, Biskopper, Lærere og Diakoner blev alle i den oprindelige Kirke paa den østlige Halvkugle ordineret paa samme Maade; og saaledes blev en vis Rækkefølge opretholdt, indtil Kirken, fordærvet og frafalden, ikke længere var værdig til at blive kaldt Jesu Kristi Kirke, fordi den ikke var det; og den rette Kirke, der kan karakteriseres ved at være iklædt det hellige Præstedømme, blev tabt for Menneskeheden.

Da den opstandne Herre oprettede sin Kirke paa det vestlige Fastland, kaldte og bemyndigede han personligt tolv Apostle; og senere hen blev andre med samme Bestemthed og Sikkerhed kaldet og ordineret til præstelige Funktioner ved Aabenbaring gennem de bemyndigede Tjenere; og denne Orden fortsattes paa den vestlige Halvkugle, indtil Folket ved Overtrædelse blev frafaldent og Rækkefølgen i Præstedømmet ikke længere beholdtes. Se Mormons Bog, 3. Nephi 11 og senere Kapitler.

Der er kun en Kirke paa Jorden i Dag, der gør Krav paa Myndighed i det hellige Præstedømme ved direkte Rækkefølge fra den oprindelige Kirke; og ingen kan sikkert med god Samvittighed hævde at være i Besiddelse af præstelig Magt ved naturlig Oprindelse. Den rationelle Fortolkning af Historien aabenbarer den bogstavelige Opfyldelse af gammel Profeti ved det absolute Tab af præstelig Myndighed gennem den kristne Æras tidligste Aarhundreder; derfor hviler det nuværende Krav paa Præstedømmet gennem ubrudt Rækkefølge fra de fordums Apostle kun paa en vilkaarlig Paastand.

Hvis en Moderkirke er foruden guddommelig Bemyndigelse i det hellige Præstedømme, bestemt og afgjort og autoritetsmæssigt iklædt, kan ingen Sekt, der har sin Oprindelse fra denne Moderinstitution, arve Præstedømmet.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige erklærer med Bestemthed, at den ikke gør Krav paa nogen præstelig Myndighed gennem dødelig Rækkefølge, der naar tilbage til den oprindelige østlige Kirke, ej heller ved Arv fra den nephitiske Kristi Kirke som oprettet paa det vestlige Fastland.

Tværtimod bekræfter denne Kirke det fuldstændige Ophor af guddommelig Myndighed i kirkelige Organisationer og den deraf følgende Nødvendighed af en Gengivelse — en ny Husholdning fra Himmelen.

Denne Kirke forkaster enhver Afledning af Udvælgelse eller Bemyndigelse, direkte eller indirekte fra andre Organisationer, katolske eller protestantiske, »oprettede« eller Dissenter-Kirker, Sekter eller Partier. Den forsvare alle Menneskers Rettigheder, hvad enten de er Kirkemedlemmer eller ikke, til at tilbede og dyrke Gud, som de ønsker at gøre,

og at tro paa og forsvare Ægtheden af hvilken som helst Kirke eller Sekt, som de vælger at slutte sig til; og ved det samme Frihedens Princip fordrer den Ret til at fremsætte sin egen Tro og sine egne Læresætninger.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige paastaar, at det hellige Præstedomme er blevet gengivet til Jorden i denne Tid og Slægt ved Midler og paa en Maade, der er i noje Overensstemmelse med Profeti; og at gennem direkte Meddelelse fra Himmelen Myndigheden til at administrere i Evangeliets Ordinancer, som er uundværlig for individuel Frelse, er i Virksomhed i Dag til Forberedelse for Herrens Komme, der er nær, som er blevet forudsagt af de hellige Profeter og af den kommende Herre selv.

Spørgsmaal.

1. Hvad er Myndighed?
2. Kan et Menneske handle officielt i Regeringssager uden at være bemyndiget paa rette Maade?
3. Er Myndighed til at kunne udføre kirkelige Ordinancer paa nogen Maade mindre nødvendig, end det er for at udføre officielle Handlinger for Staten?
4. Hvilken stor Lærdom lærte Saul, Israels Konge, med Hensyn til Myndighed?
5. Fortæl om Straffen for at paatage sig Rettigheden til at handle i Herrens Navn i Tilfældene Kora, Kong Ussia og Sceuas Sonner.

Men Herren kender alle Ting fra Begyndelsen af; og derfor bereder han Vej til at fuldbringe alle sine Gerninger blandt Menneskenes Born; thi se, han har al Magt til at fuldbyrde alle sine Ord.

Mormons Bog, 1. Nephi 9: 6.

Thi denne er en Dag til Advarsel og ikke til mange Ord. Thi, jeg Herren, lader mig ikke spotte i de sidste Dage.

Pagtens Bog 63: 58.

Thi sandelig maa Lyden udgaa fra dette Sted i al Verden og til Jordens yderste Dele — Evangeliet maa prædikkes for hver Skabning med Tegn følgende dem, der tro.

Pagtens Bog 58: 64.

»Omvendelse uden at Synderen gør det godt igen, som han har forbrudt, er lige saa død som Tro uden Gerninger.«

Charles A. Callis.

DEN SANDE STORHED.

Naar alt kommer til alt, er det at gøre de Ting paa bedste Maade, som Gud beskikkede til at være hele Menneskeslæg- tens fælles Lod, den sande Storhed. At være en virkelig Fader eller en virkelig Moder er større end at være en stor General eller en berømt Statsmand. Det ene er universel og evig Storhed, det andet er noget enestaaende. Det er sandt, at saadan underordnet Storhed kan føjes til det, som vi kalder almindeligt; men naar saadan underordnet Storhed ikke tilføjes det, som er fundamentalt, er det blot en tom Ære og visner bort fra det almindelige og universelle gode i Livet, selv om det kan finde en Plads i Historiens planlose Sider. Vor første Omsorg bringer os, naar alt kommer til alt, tilbage til vor Frelsers skønne Raad: »Søg først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skal alle disse Ting tillægges eder.« (Matt. 6: 33).

Vi burde aldrig blive modløse i de daglige smaa Pligter, som Gud har beskikket for Menneskets fælles Lod. Man skulde paatage sig hver Dags Arbejde i en god Aand og med den Tanke og Overbevisning, at vor Lykke og evige Velfærd afhænger af at gøre det godt, som Gud har gjort det til vor Pligt at gøre. Mange er ulykkelige, fordi de indbilder sig, at de skulde gøre noget usædvanligt eller noget fænomenalt. Nogle Mennesker vilde hellere være Blomsten af et Træ og blive set beundrende paa end være en varig Del af Træet og leve et almindeligt Liv for Træets Eksistens.

Præsident *Joseph F. Smith.*

INDHOLD:

Den højeste Tro og Tillid . 505 Forhenværende Missions- præsident John S. Han- sen død 511 Den Danske Mission 512		Søndagsskolen 513 Lektier for Børneklasser .. 514 Redaktionelt..... 516 En ny Husholdning 525 Den sande Storhed..... 528
---	--	--

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: **HOLGER M. LARSEN,**
 Priorvej 12, København F.

Præsident for den norske Mission: **MILTON H. KNUDSEN,**
 Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.